

2887 företogs deras reform af kalendern därigenom att 5 fyllnadsdagar lades till 360, och flera århundraden hade då förflutit, sedan iakttagelser på *Sirius*, himmelens mest lysande stjärna, hvars egyptiska namn vi ännu bibehållit, visade dem, att året icke omfattar jämt 365 dagar, utan $365\frac{1}{4}$ dag, ity att Nilens omsorgsfullt antecknade öfversvämningar omärkligt skredo framom denna stjärnas framträdande i soluppgången på himmelen och sålunda icke längre kunde förutsägas af densamma.

De gamla astronomiska iakttagelserna synas ha blifvit skrifna på lertaflor, hvilka man sedermera brände för att kunna bevara dem. Seneca talar härom i sina *Quæstiones naturales IV, 3*, och man har nyligen funnit några dylika taflor.

Olyckligtvis störde rikenas omhvälfningar, krig och utvandringar det fredliga studiet af vetenskaperna och vållade stora luckor i detsamma, och historien måste alltför ofta med sorg omtala fullständig förstöring af monument, böcker, bibliotek, vållad af barbariska soldater.

Då Ptolemaios i början af vår tidräkning skref sin *Astronomi*, fann han sålunda inga andra iakttagelser bevarade än kaldéernas efter upprättandet af Nabonassars æra, som börjar den 26 februari år 747 före vår tidräkning. Den äldsta iakttagelse, af hvilken han betjänar sig, är en månförmörkelse, som inföll under det 26:te året af denna æra, den 19 mars 721 före Kristi födelse. Från denna tid uppfann man beräkningen af Saros, en period af 18 år och 11 dagar,